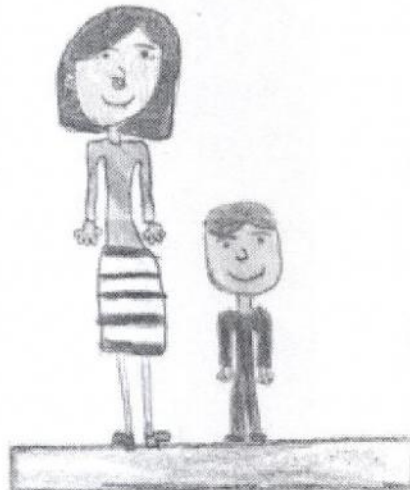

LA BOJA BOGERIA INFORMÀTICA D'EN JOANET

CEIP JOAQUIM RUYRA

5è B 21 alumnes
Direcció: Carrer Llorer, 0, 08905
L'Hospitalet de Llobregat, Barcelona
Telèfon: 934 40 63 44
Raúl Delgado López
rdelgad8@xtec.cat
JAIME PELÍCANOS

Hi havia una vegada un noi que es deia Joanet que vivia a l'Hospitalet amb la seva àvia qui, tot i tenir 70 anys, era una dona molt activa. Vestia molt moderna. Portava els cabells a l'estil "afro" i tenyits de molts colors, al nas duia un anell que anava de forat a forat, les orelles plenes de piercings, fins i tot duia una arracada a les celles i una altra als llavis.

L'àvia es gastava molts diners en roba. El seu vestit preferit cridava l'atenció. Era molt estret, amb la falda molt curta i una meitat negra i l'altra blanca com la neu. A més tant les mitges com les sabates, que eren de taló gegant, també les portava una de cada color. L'anciana vivia la vida molt intensament. Mai parava quieta. Li encantava ballar tango, brikdance, hip hop, sevillanes, el vals i les sardanes. Entre mig de cada ball es menjava dues bosses de pipes en un tres i no res.

En Joanet era un noi molt baixet i eixerit. Tenia els ulls blaus i brillants com diamants. Passava molt de temps sol perquè la seva àvia mai estava a casa.

Quan tornava de l'escola es preparava el berenar ell sol. Podria menjar el que volgués perquè ningú no el vigilava. Però, com que era molt responsable, intentava menjar equilibrat i sa.

Si hagués volgut es podria haver preparat creps amb embotits, crancs amb salsa picant barrejats amb gelat de vainilla, patates amb nata i caramels amb sal... Però no feia res de tot això. En Joanet era un nen responsable i es preparava un berenar molt bo i saludable : fruita, nous, llet i de vegades una torrada amb mermelada.

Després de berenar podria haver marxat al parc a jugar tota la tarda amb el seu amic, però només estava una estona i tornava a casa per fer deures. Sempre feia els deures i era molt bon estudiant. Li agradava molt aprendre, el que més li agradava era la geometria i s'ho passava molt i molt bé llegint contes. Els contes que més m'havien agradat eren "La Mà Negra", "La història interminable", "Polcet", "El Diari de Greg", "Harry Potter", "Alicia al país de les meravelles", "Gerónim Stilton" i "Plateru i jo".

Sempre estava llegint; si el llibre era de misteri sentia intriga, si era d'aventures es sentia com un heroi, si era de por llegia amagat sota el llit, si era de fantasia es passava el dia somiant i imaginant...

Així que en Joanet era un nen que sabia fer les coses bé i estava feliç i tranquil. Estudiava, jugava, llegia, menjava i dormia bé.

Quan acabava de llegir es dutxava tot sol i es rentava molt bé. Es posava el pijama i normalment l'àvia arribava del ball. Sopaven junts, sempre el mateix: sopa. L'àvia només sabia fer sopa. Per sort era casi la única cosa que sabia fer bé. De fet estava molt bona, i de vegades era de peix, altres de verdura, altres de formatge, altres de fideus... Després de sopar en Joanet es ficava al llit i llegia una mica més i es quedava dormint de seguida. Dormia molt a gust i mai tenia malsons.

Fins que un dia... La seva avia li va anunciar que posaria internet a casa.

-Avia, però ni no tenim ni televisió- va dir en Joanet.

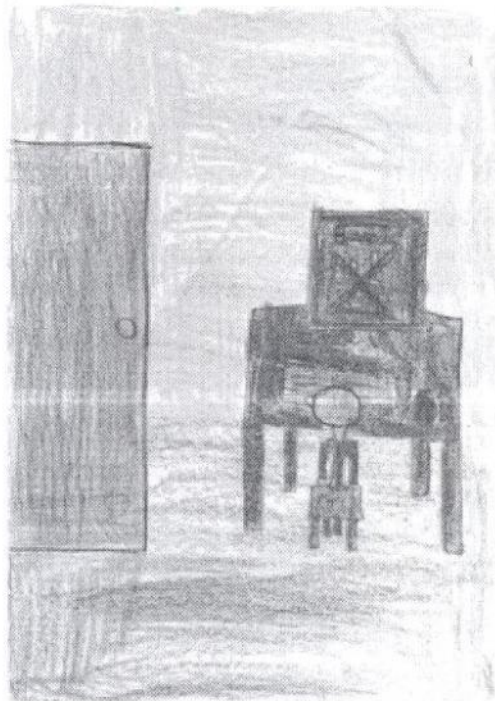
-Es igual- va respondre l'àvia, que menjava pipes després de la sopa i encara anava vestida amb la roba del ball - Comprarem un ordinador perquè m'han dit al ball que pots aprendre milions de danses al Youtube, així mentre estàs al cole jo podré assajar pel ball de la tarda i així em passaré tot el dia ballant.

Al dia següent, que era dissabte, va aparèixer un senyor guenyot i barbut que anava vestit amb un mono de color blau. Era l'instal·lador. Parlava molt de pressa, tant que no s'entenia res del que deia, però res de res. Anava parlant i parlant mentre treballava amb el cable de fibra òptica i parlava i parlava i ni l'àvia ni en Joanet l'entenié gens. En tres hores ja havia acabat i es marxava dient alguna cosa semblant a "adéu, fins a la vista". No van entendre res.

Sort que a en Joanet sabia una mica d'ordinadors, i de seguida el va encendre. L'àvia es va quedar una estona i de seguida va desaparèixer cap al ball. Aquí van començar els problemes.

En Joanet es va passar dos dies enganxat a l'ordinador. Però enganxat de debò: no va parar ni un sol moment, ni per dinar ni per menjar res de res en tot en el cap de setmana. Una cosa de les que buscava a internet el portava a buscar-ne una

altra: el cómo vivien els óssos panda el portava a buscar que era i on hi havia bambú, això el portava a la Xina, la Xina a la Gran Muralla Xina, la Gran Muralla cap als castells més famosos del món, els castells a les princeses, les princeses als dracs, els dracs als rèptils, els rèptils a les serps. les serps a ...

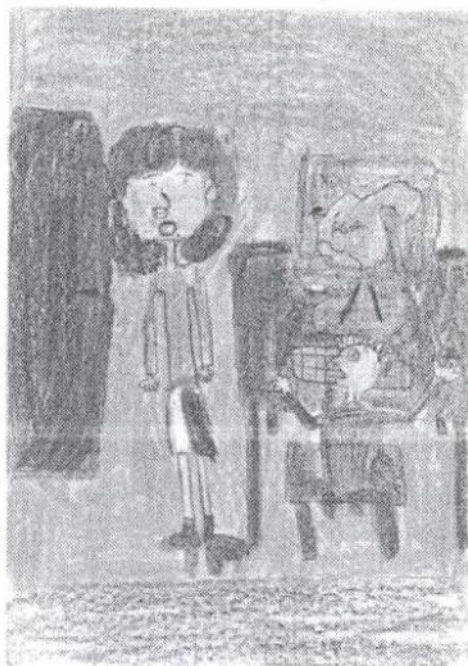
Estava enganxat al teclat, internet anava a tota velocitat i ell no parava de buscar, buscar i buscar. Ni tan sols va dormir. L'àvia havia marxat després que acabés l'instal.lador, el dissabte al matí, a un càmping on com cada any feien la festa del Xaxaxà .

Quan diumenge a la nit va tornar a casa per preparar la sopa, es va trobar a en Joanet amb una pinta tan estranya que en veure'l va fer un crit .

En Joanet tenia els cabells de punta pels nervis, totalment encrespats, com si li hagués caigut una descàrrega elèctrica. La boca tota seca de no haver begut aigua... però tant que no podia ni parlar, ja que la llengua se li havia quedat enganxada al paladar, i se l'entenia menys que a l'instal.lador! Feia sorolls com d'animal salvatge intentant explicar a la seva àvia tot el que havia vist a l' internet.

Feia molta pudor per no haver-se dutxat en dos dies, i les mans se li havien quedat com garres d'un tigre a punt d'atacar. Però el pitjor de tot eren els ulls: de no dormir i mirar tantes, tantes, tantes hores l'ordinador, se li havien quedat cap en fora com els d'una granota, i semblava que se li sortien de la cara, semblava un extraterrestre i els tenia tots vermells.

Cabells de punta, ulls desorbitats i una mica guenyos, totalment vermells, el nas ple de mocs, la boca amb la llengua enganxada, molta pudor i les mans com les del Dràcula o un zombi apunt d'agafar algú per menjar-se'!!

L'àvia quan el va veure es va impressionar tant que no va poder ballar en tot un mes, perquè la visió d' en Joanet convertit en aquella mena d' animal pudent, zombi i extraterrestre, la va aterrir.

Aquella nit en Joanet es va adonar que així no podia anar a l'escola, que es trobava en un estat lamentable. I va arribar a la conclusió que així no es podia utilitzar l' internet. És veritat que havia après moltes coses, però havia oblidat el més important: havia perdut la seva tranquil·litat per poder saber el que ha de fer, i tenir així equilibri per esmorzar, jugar, menjar sopa, riure, llegir, fer deures, dutxar-se, dormir i anar a l'escola.

El bo de tot això és que a en Joanet no li va costar gens tornar a fer les coses bé, i de rebot a l'àvia se li van passar una mica les ganes de ballar.

I així van fer més coses junts en Joanet i ella, a més de menjar sopa es clar!